

Sygn. akt: III U 567/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 24.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.02.2014r. do dnia 31.07.2015r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24.04.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

J. R. wniosła odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 16.04.2014r. ustaliła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 04.03.2011r. organ rentowy przyznał J. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 02.12.2010r. do dnia 31.12.2012r.

W dniu 07.02.2014r. ubezpieczona złożyła kolejny wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 05.03.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Na skutek wniesionego sprzeciwu, jej stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 16.04.2014r orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 24.04.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania J. R. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.61 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania J. R. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i kardiologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z J. R., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli neurolog T. P., ortopeda C. K. oraz kardiolog D. K. rozpoznali u niej: zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne w odcinku szyjnym kręgosłupa bez objawów korzeniowych i ubytkowych, przebytą operację dyskopatii szyjnej w roku 2009, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa l/s i dyskopatyczne z podawanym zespołem bólowym bez objawów korzeniowych i ubytkowych, stan po uszkodzeniu ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego prawego bez ograniczenia ruchomości kończyny, chorobę wieńcową stabilną (...), nadciśnienie tętnicze, stan po strumektomii w 1991r., stan po operacji z powodu wysiłkowego nietrzymania moczu, przebytą operację kresy białej oraz przebyte operacje cieśni nadgarstków obu rąk.

Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca nie jest niezdolna do pracy. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że ubezpieczona wymaga systematycznego leczenia, systematycznego przyjmowania leków, zabiegów fizjoterapeutycznych w przypadku zaostrzeń objawów chorobowych. Biegli stwierdzili, że dość dobry stan czynnościowy narządu ruchu, brak zespołu neurologicznego, nie daje podstaw do orzeczenia niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych i neurologicznych. W ocenie biegłego z zakresu kardiologii układ naczyniowo-sercowy jest także wydolny (k.15-17).

Odwołująca nie zgodziła się z wnioskami biegłych. Z jej zeznań wynika, że jej stan zdrowia pogarsza się. Ma problemy z bólami kręgosłupa i mrowieniem rąk. W prawej ręce nie ma uścisku, a lewa boli ją przy każdym ruchu. Miała operację cieśni nadgarstków. Miała zerwane ścięgno w prawej ręce, jest też po operacji kręgosłupa szyjnego i po operacji przepukliny kresy białej. Nie wolno jej dźwigać. Ma również chorobę wieńcową i nadciśnienie. Leczy się na depresję w (...). Ma problemy z bólem nóg. Nadto z jej zeznań wynika, że uprzednio odwołująca pracowała przy produkcji. Przybijała pistoletem, ważącym około 3 kg, tylną ścianę do mebli. Później tapicerowała meble i foliowała je. Taką pracę wykonywała do 90-tych lat. Potem pracowała jako sprzątaczką. Później pracowała w drukarni - najpierw na

składaniu reklam, a później na foliarce robiła tzw. standy reklamowe. Przy tej pracy odczuwała ból rąk. To była praca stojąca i przy pochyleniu. Bolał ją wtedy kręgosłup i poszła na operację. Potem poszła na rentę i już nie kontynuowała zatrudnienia. Przeżyła szereg operacji.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii, kardiologii i psychologii. Po przeprowadzeniu wywiadu z J. R., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli psycholog H. P., kardiolog K. S. oraz ortopeda J. S. rozpoznali u niej: chorobę zwyrodnieniowo – dyskopatyczną kręgosłupa z dyskopatią C6-7 ze stenozą lędźwiową na poziomie L3-4 i L4-5 ze znacznym upośledzeniem funkcji narządu ruchu, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii C5-6 w 2009r., stan po zerwaniu głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego bez istotnego upośledzenia funkcji kończyny górnej prawej. Nadciśnienie tętnicze dobrze kontrolowane, stan po leczeniu operacyjnym z powodu wysiłkowego nietrzymania moczu z nadal utrzymującym się nietrzymaniem wysiłkowym moczu, stan po operacji z powodu (...) prawego w 2011r. i lewego w 2012r., stan po strumektomi w 1991r. w okresie eutyreozy, stan po leczeniu operacyjnym z powodu przepukliny kresy białej w 2010r. oraz zaburzenia depresyjne.

Biegli ocenili, że występujące u odwołującej się schorzenia kręgosłupa C i L-S oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołująca jest częściowo okresowo niezdolna do pracy na okres 18 miesięcy i niezdolność ta istnieje od dnia 30.01.2014r.

W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że odwołująca przedstawiła badania, z których wynika dyskopatia C6-C7, wypukliny L3-4 i L4-5, które dają objawy korzeniowe i wywołują stenozę kręgosłupa i kwalifikują się do leczenia operacyjnego. Natomiast stan układu krążenia jest zdaniem biegłych dobry, a nadciśnienie tętnicze niepowikłane (k. 54-54v).

Pismem z dnia 23.01.2015r organ rentowy zgłosił zarzuty do opinii biegłych sądowych, wnosząc o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego ortopedy (k.63-64).

Sąd na podstawie art.217 § 3 k.p.c. oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczeniu dowodu z opinii kolejnego biegłego ortopedy, uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski wynikające z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych tj. psychologa H. P., kardiologa K. S. oraz ortopedy J. S..

Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych oraz w toku postępowania przed Sądem. Opinia biegłych sądowych pierwszego składu okazała się niepełna z uwagi na fakt, iż ubezpieczona na dzień badania nie przedstawiła biegłym aktualnego badania (...) kręgosłupa. Drugi zespół biegłych dysponował już aktualnymi badaniami ubezpieczonej. Opinia wydana przez drugi zespół biegłych poparta została logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali występujące u J. R. dominujące schorzenia kręgosłupa S i L-S. W oparciu o nowe badania biegli stwierdzili, że u odwołującej są objawy korzeniowe i wywołują stenozę kręgosłupa.

Organ rentowy w zarzutach do opinii drugiego zespołu biegłych podnosi, że z opinii tej nie wynika, aby stan zdrowia odwołującej poprawił się w stosunku do jej badania przez pierwszy zespół biegłych. Należy jednak podkreślić, że pierwszy zespół biegłych nie dysponował badaniami (...) kręgosłupa, zatem nie mógł tych objawów rozpoznać, co uniemożliwiło tym biegłym dokonanie właściwej oceny stanu zdrowia J. R.. Zatem odmienna ocena stanu zdrowia dokonana przez drugi zespół biegłych nie wynika ze zmian w stanie zdrowia odwołującej, ale wynika z faktu, że drugi zespół biegłych dysponował pełną dokumentacją lekarską dotyczącą stanu zdrowia odwołującej. Wobec powyższego Sąd uznał, że opinie sporządzone w niniejszej sprawie nie są ze sobą sprzeczne. Sąd uznał bowiem, że pierwszy zespół biegłych nie mógł dokonać prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującej z uwagi na brak pełnej dokumentacji lekarskiej.

Wobec powyższego w ocenie Sądu należy oprzeć się na opinii drugiego zespołu biegłych. Sporządzając swą opinię, biegli ci mieli świadomość, że pierwszy zespół biegłych uznał odwołującą za osobę zdolną do pracy, a jednak drugi zespół biegłych dokonał oceny odmiennej, albowiem dysponował pełną dokumentacją lekarską dotyczącą stanu zdrowia odwołującej.

Odwołująca ma jedynie kwalifikacje do wykonywania pracy fizycznej. W ocenie Sądu z opinii sporządzonej przez drugi zespół biegłych wynika, że nie jest ona w stanie wykonywać pracy zgodnej ze swoimi kwalifikacjami.

J. R. była uprzednio uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy do dnia 31.12.2012r. Z dniem 30.01.2014r. stała się ponownie niezdolna do pracy. Spełniła zatem warunek z art.61 w/w ustawy, gdyż w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ponownie stała się niezdolna do pracy.

Sąd przyznał zatem J. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.02.2014r. do 31.07.2015r. Z opinii drugiego zespołu biegłych wynika bowiem, że J. R. jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 30.01.2014r. tj. od daty wypełnienia druku N14. Jednakże zgodnie z art.129 ust.1 w/w ustawy – prawo do renty przyznaje się od pierwszego dnia miesiąca, w którym został złożony wniosek. J. R. złożyła wniosek o rentę dnia 07.02.2014r., zatem zachodzą przesłanki do przyznania jej prawa do renty od dnia 01.02.2014r. Natomiast końcową datę prawa do renty Sąd ustalił w oparciu o opinię drugiego zespołu biegłych.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do rozstrzygnięcia, której niezbędne były dwie opinie zespołów biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.